

vyhovující plně předpisu § 270 čís. 5 tr. ř. tak, že nejen nedostatek důvodů, nýbrž i nejasnost vytýká zmateční stížnost rozsudku neprávem. Výtka neúplnosti nesměřuje proti rozsudku, nýbrž jen proti postupu nalézacího soudu při výslechu oné svědkyně, neboť zmateční stížnost jednak se pozastavuje nad tím, že svědkyně neopakovala prý doslovně stěžovatelovu rozmluvu s obžalovaným, nýbrž omezila se jen na její výklad, jednak míní, že bylo věcí nalézacího soudu, by »objasnil celou záhadu, vyvolanou podivným svěděním Marie M-é«. Stačí však připomenouti, že výpověď svědkyně je přesná i úplná, prostá jakýchkoliv záhad, a že svědkyně nepodávala v ní jen výklad rozmluvy, jak se tvrdí ve zmateční stížnosti, nýbrž uvedla zejména slova stěžovatelova v řeči přímé a v doslovu, s nímž doslovně se kryje jejich reprodukce v rozsudkových důvodech, podle nichž nalézací soud neshledal nejmenší příčiny svědkyni nevěřiti. Zmateční stížnost brojí jen způsobem podle § 258 tr. ř. nepřipustným proti tomuto přesvědčení soudu a na něm zbudovanému zjištění rozsudkovému, vyslovujíc domněnku, že jde patrně o nedorozumění neb o omyl. Návodcem je i ten, kdo osobu, ke spáchání trestného činu již rozhodnutou, posiluje v jejím rozhodnutí, a spatřuje tudíž rozsudek právem návodce ve stěžovateli, který po oné schůzi, na níž byl osobně přítomen, a v níž bylo jednáno o odměně asi 2.000 Kč, žádal obžalovaného M-ého podle rozsudkového zjištění, by dal S-ovi po případě až 4.000 Kč za tím účelem, by on (stěžovatel) dostal vyšší subvenci. Bylo proto zavrhnouti obě zmateční stížnosti jako ve všech směrech bezdůvodné, v jednotlivostech i jako ne po zákonu, pokud se týče vůbec neprovedené.

Čís. 3308.

Nejde o beztrestné jednání přípravné, nýbrž o trestný pokus, jakmile se zlý úmysl pachatelův k přivodění určitého trestně závažného výsledku projevil činem zevně seznatelným a použitý k tomu prostředek není k dosažení výsledku naprosto a bezvýjimečně (abstraktně) nezpůsobitelný.

Jak dalece se pachatel činností svou, jmenovitě též konkrétním uzpůsobením použitého prostředku, jinak absolutně k docílení výsledku vhodného, k trestnému cíli přiblížil, není rozhodné pro rozhraničení mezi pokusem a jednáním přípravným.

(Rozh. ze dne 27. října 1928, Zm I 364/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 3. dubna 1928, pokud jím byl obžalovaný sprostěn podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin nedokonané krádeže podle § 8, 171, 174 II a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek v tomto výroku jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s ním souvisejících a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a o ní znovu rozhodl, bera při novém vyměření trestu zřetel na právoplatný výrok o vině obžalovaného pro přestupek podle § 36 zbroj. pat.

D ů v o d y:

Soud první stolice osvobodil obžalovaného z obžaloby pro pokus zločinu krádeže, považuje loveckou pušku ve stavu, v němž byla u obžalovaného nalezena, totiž rozloženou, i když byla opatřena dvěma náboji, za úplně nezpůsobilou k odstřelení zvěře v cizím revíru, a má zjištěné jednání obžalovaného jen za beztrestné přípravné jednání. Vyžaduje k pokusu, by byl obžalovaný přistižen a zadržen v tom okamžiku, kdy rozebranou pušku, pod kabátem ukrytou, sestavil a tím ji učinil způsobilou k výstřelu proti zvěři kolem pobíhající. Tento právní názor právem napadá zmateční stížnost státního zástupce důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 9) a) tr. ř. Nejde o beztrestné přípravné jednání, nýbrž o trestný pokus, jakmile se zlý úmysl pachatelův k přivodění určitého trestně závažného výsledku, projevil jeho činem zevně seznatelným, a použitý k tomu prostředek není k dosažení výsledku naprosto a bezvýjimečně (abstraktně) nezpůsobilým. Jak dalece se pachatel svou činností, jmenovitě též konkrétním uzpůsobením použitého prostředku, jinak absolutně k docílení výsledku vhodného, k trestnému cíli přiblíží, není po rozhraničení mezi pokusem a přípravným jednáním rozhodné. Pochybil proto nalézací soud, vyloučiv trestný pokus na základě okolností, které snad zakládají konkrétní nezpůsobilost použitého prostředku rozložené pušky — k okamžitému výstřelu, nejsou však důvodem pro uznání absolutní nezpůsobilosti, to tím méně, když podle zjištění rozsudku puška, byť rozložená, byla dokonce dvěma patronami nabitá a obžalovaný ji nesl pod kabátem a četnický strážmistr Václav P. dokonce upozoroval, že obžalovaný sahal pod kabát. Bylo by proto uznati jednání obžalovaného za trestný pokus krádeže, kdyby bylo zjištěno, že se jeho cestou v honebním revíru Václava P-ého s takto uzpůsobenou puškou projevil zlý úmysl obžalovaného střílet a odciziti tam zvěř. Tuto skutečnost obžalovaným výslovně popřenou však nalézací soud nezjistil, přistoupiv ihned k řešení druhotné otázky, k posouzení použitého prostředku, která však vyžaduje bezvadné zjištění zlého úmyslu obžalovaného; to náleží soudu první stolice, pročez je tu nutným postup podle druhé věty třetího odst. § 288 tr. ř. Na určité, že spisů zřejmé okolnosti, jež mohou míti význam při posouzení úmyslu obžalovaného a cíle jeho cesty po cizím revíru, poukazuje zmateční stížnost pod důvodem podle § 281 čís. 5 tr. ř.; tuto část stačí poukázati na učiněné rozhodnutí.

Čís. 3309.

Pojmu »skutečného násilného vztažení ruky« (§ 81 tr. zák.) odpovídá každý čin, podniknutý s vynaložením tělesné síly a značící odpor (zprotivení se), směřující přímo nebo nepřímě proti osobě, chráněné ustanovením § 68 tr. zák.

Nezáleží na formě, v jaké se fysické násilí jeví, stačí, dotýká-li se buď přímo neb aspoň nepřímě vrchnostenské osoby. Nevyžaduje se určitá intesita útoku (odporu), ani delší doba jeho trvání; spadá sem, chytil-li kdo vrchnostenskou osobu za plášť.

(Rozh. ze dne 27. října 1928, Zm II 281/28.)